

Körkép

Külföldiek tömege lepte el Budapestet. Az utcán mindenfelé idegen szót lehet hallani. Budapest népe valósággal minden egyes külföldit számon tartott, és külön-külön elkényeztetett. Láttunk egy négyéves kisfiút, aki anyja kezéből a Mátyás-templom előtt ácsorgó gépkocsitáborhoz futott és ezzel a felkiáltással: „külföldi, külföldi”, sorra simogatta az ott várakozó fényes kocsikat. Édesanyja alig tudta kihalászni a csöppséget a kezek közül.

A társaskocsi zsúfolásig megtelt. Egy állomáson még néhányan fölszállanak, köztük egy karcsú termetű, fehérhajú, bánatos arcú hölgy is.

Egy úr – talán édesanyjára gondolva – tisztelettel fölugrik, s átadja helyét a fáradtnak látszó, fehér hajú hölgynek. Az mélabús mosollyal megköszöni a szívességet, s az üres hellyel nyomban megkínálja mellette ácsorgó férjét. Az esetlen, vaskos férfi habozás nélkül letotytan az üres helyre.

A hölgy elpirul, szégyenkezik. Lesüti szemét. Most még egy úr fölugrik, s helyet kínál a nőnek. Az még jobban elvörösödik és néma fejbólintással leül. A kocsiiban levők érzik, hogy itt valami nincs rendben. A hölgy korán megőszült haja s ez a kis jelenet mintha a családi élet egész drámájáról lebentette volna föl egy pillanatra a függőnyt. A férfiak fejüket csóválják. A nők sóhajtoznak.

A fogorvosnál, a homályos várószobában üldögélnek a fogbetegek. Álmosító, esős délután van, s a zibbadt csöndben jobbra-balra billen az ülők feje. Csaknem elalszanak a várakozás unalmában. Egyik-másik időnként föl-szisszen a fájdalomtól. Némelyik dagadozó arcát tapogatja. Van, aki odvas fogából kapirgálja ki a vattát. Mindenkinek fáj a foga, esik az eső, mindenki mélabús, s a halálra gondol.

Egyszerre egy fiatal lány a sarokban kis táskájából zörgő papírzacskót szed elő, s a néma csöndben hirtelen, tüntető hangossággal cukrot kezd ropogatni. Szinte harsog fiatal foga közt a kemény selyemcukor.

A fogfájósok valamennyien megbotránkozva rezzennek föl kábultságukból. Ez már mégsem illik, cukrot ropogtatni a fogorvos várószobájában. Valósággal szemérmelenség.

A botránykozgató fiatal lány pedig nem törődik semmivel és senkivel a világon, a gondtalan fiatalság mohóságával rágja-ropogtatja tovább a cukrot. Mit bánja ő a következményeket. Mit gondol ő a jövővel. Egyik foga lyukas egy kicsit. Hát aztán. A többi harmincegy ép és egészséges. Majd húsz év múlva ő is föl fog háborodni, ha egy akkori fiatal lány a fogorvosnál cukrot ropogtat. Addig ő maga még sok-sok cukrot megrág ebben az életben a fogorvosnál és egyebütt ...

1934. április 7., szombat, 8. old.

Pesti utca

Az utcakövön szakadt ruhájú ember ül. Más időkben munkásnak tisztelnők. Ma munkanélkülinek kell hinnünk. Térdén kiterítve újság, és elmélyedve olvas.

Úrinő libben arra, magas sarkú cipőben, selyemharisnyában, tavaszias bundában. Kezén fehér bőrkesztyű. Egyik is, másik is jellegzetesen nagyvárosias jelenség. Minden nagyvárosban megtalálható a munkanélküli s a divatosan öltözött dáma. Semmi meglepő nincs benne. A meglepő az, hogy az úrinő most ösztönösen megáll az újságolvasó háta megett, s annak a vállán keresztül olvasni kezdi az újságot. Sokáig áll ott. A lapozást is megvárja. Párizsi életkép – festők ecsetjére való kép – a pesti utcán.

•

A társaskocsira sokáig kell várni. Végre jön. Egy úr fölszáll a megállónál, és dohogva mondja: „Legalább tizenöt perce várok magukra. Mégiscsak disznóság.”